

domsarbejdsløshedsbekæmpelsen, medfører behov for en varig begrænset styrkelse af indenrigsministeriets departement med 2 akademiske sagsbehandlere og 1 ikke-akademisk sagsbehandler.

Den øgede aktivitet i kommuner og amtskommuner som følge af de forhøjede støttebeløb ved § 2a og refusionsreglen i § 4, stk. 3, forventes at medføre – omend begrænsede – administrative belastninger for kommuner og amtskommuner.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1

Til nr. 1

Der foreslås i § 2a for regnskabsåret 1983 indført en fordobling af de beløb, der skal afsættes på de kommunale budgetter for 1982 til ekstraordinære foranstaltninger til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. I 1982 skal der afsættes 56 kr. i kommuner, 28 kr. i amtskommuner og 84 kr. i Københavns og Frederiksberg kommuner. Beløbene vil for 1983 blive henholdsvis 60 kr., 30 kr. og 90 kr.

Samtidig gøres forhøjelsen af de afsatte beløb til genstand for udligning mellem kommunerne, således at de kommuner, der er hårdest ramt af ledighed blandt unge, tilføres de forholdsvis største beløb. Formålet hermed er så vidt muligt at gennemføre en vis udjævning mellem kommunerne, således at en ung ledig i en kommune med forholdsvis mange ledige kan forvente samme tilbud som i en kommune med forholdsvis få ledige. Såfremt fordoblingen af beløbene var gennemført uden udligningsordning, ville man ellers have risikeret, at der opstod uforbrugte beløb i kommuner med lav ledighed, eller at disse kommuner tilskyndedes til at bruge mere end nødvendigt for at undgå at indbetale uforbrugte beløb til staten.

Der vil i indenrigsministeriet blive foretaget analyser af, hvorledes vægtene i denne udligningsordning skal fastlægges. I analyserne vil f.eks. kunne indgå betydningen af kommunernes andel af unge under 25 år berørt af ledighed og varigheden af denne ledighed. Det endelige valg af udligningsprincip vil afhænge af statistiske undersøgelser, som vil blive foretaget på grundlag af opgørelser over kommunernes forbrug i 1981. Der vil inden 1. juni 1982 kunne ske en udmelding til kommunerne af, dels hvilke beløb kommunerne skal afsætte, og dels hvilke beløb, der netto er til anvendelse.

For amtskommunernes vedkommende vil disses bidrag i hovedsagen blive anvendt som tilskud til oprettelse af lære- og praktikpladser i private virksomheder (efter statsrefusion netto 250 mill. kr.),

jfr. forslaget § 4, stk. 1, nr. 4. Da det resterende beløb er forholdsvis lille (36 mill. kr.), er det ikke tanken at iværksætte en udligningsordning for amtskommunerne.

Til nr. 2

Efter forslaget § 3 skal der som hidtil ske indbetaling til statskassen af afsatte beløb, herunder udlignede beløb efter § 2a, som ikke er forbrugt i et regnskabsår. Ved opgørelsen af beløb, der er forbrugt, medregnes alene kommunernes nettoudgifter, idet der f.eks. bortses fra de udgifter til jobskabelse, der afholdes af staten, og fra statstilskuddet i henhold til forslaget § 4, stk. 3.

Da visse kommuner i praksis belastes uforholdsmæssigt med hensyn til pligt til arbejdstilbud, vil de uforbrugte beløb, der indbetales til statskassen, helt eller delvis blive stillet til rådighed for arbejdsmarkedsnævnene med henblik på, at disse kan tage særlige beskæftigelsesinitiativer i sådanne særligt belastede kommuner. Forinden sådanne initiativer tages, skal der dog forhandles herom med vedkommende kommune og amtskommune. Indenrigsministeriet vil undersøge behovet for og mulighederne for, at der om nødvendigt stilles yderligere midler til rådighed for dette formål.

Til nr. 3

Til § 4, stk. 1, nr. 1, bemærkes følgende. Det er en kommunalretlig grundsætning, at kommunerne ikke må beskæftige sig med almindelig produktion med henblik på afsætning eller på levering af tjenesteydelser, herunder yde støtte til det private erhvervsliv, medmindre der er en speciel lovhjemmel eller foreligger en særlig kommunal interesse. Denne regel skal sikre, dels at kommunerne ikke skaber konkurrenceforvridning ved aktiviteter, der alene hører hjemme i det private erhvervsregie, dels at kommunerne ikke beskæftiger sig med områder, hvor de ikke er tilstrækkeligt kompetente. Det ligger derimod i dag inden for kommunernes kompetence (kommunalfuldmagten) at producere til eget forbrug, f.eks. ved at oprette egen håndværkerafdeling, vaskeri, gartneri eller kørselsafdeling.

Med lov nr. 488 om ekstraordinære beskæftigelsesfremmende foranstaltninger i kommuner og amtskommuner blev der desuden givet adgang for kommunerne til at beskæftige unge arbejdsløse ved utraditionelle projekter (genbrug, alternativ energi m.v.), selv om der ikke var tale om produktion til eget forbrug, men om afsætning til andre, hvis afsætningen var en nødvendig følge af produktionen. Der henvises til indenrigsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 844 den 2. marts 1979 (Folke-